

Sygnatura akt VI Ka 836/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek

SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r.

sprawy **R. P. (P.), syna A. i E.**

ur. (...) w M. (M.)

oskarżonego z art. 54 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońca oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 lipca 2014 r. sygnatura akt IX W 1778/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w wysokości 50 zł (pięćdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 836/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna i to w stopniu wręcz oczywistym i jako taka uwzględniona zostać nie mogła.

Sąd orzekający dokonał bowiem w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i w żadnym stopniu nie naruszył prawa materialnego, jak i prawa procesowego. Nie nasuwa nadto wątpliwości rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego, jak również kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Także wymierzona kara grzywny za rażąco surową uchodzić nie może.

Sąd merytoryczny poprawnie przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz ocenie, wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie przekroczono przy tym ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełniono uchybień tego rodzaju, że mogłyby one spowodować konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego.

Sąd I instancji wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę, zaś Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd orzekający oceny przeprowadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego ani też do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i ocen prawnych.

Również pisemne motywy badanego orzeczenia w pełni odpowiadają wszelkim wymogom formalnym zakreślonym przez obowiązujące przepisy prawa, co umożliwia kontrolę instancyjną.

Nade wszystko poza wszelkimi wątpliwościami pozostają ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i jego stanowisko, co do meritum sprawy. R. P. w okresie objętym zarzutem i w czasie wyrokowania był właścicielem środka transportowego, a to samochodu ciężarowego marki A. nr rej. (...) o masie całkowitej mieszczącej się w przedziale powyżej 5,5 tony – do 9 ton włącznie. Pojazd ów do chwili obecnej nie uległ wyrejestrowaniu.

Urząd Miejski - Wydział Komunikacji w G. nie uzyskał jak dotąd od właściciela wozu – czyli oskarżonego – jakichkolwiek informacji o demontażu auta, jego kradzieży, wywozie z kraju, zniszczeniu lub kasacji samochodu, udokumentowanej trwałej i zupełnej utracie nad nim posiadania. Zarazem nie zostały spełnione przesłanki do wyrejestrowania tegoż pojazdu z urzędu.

R. P. nie informował też o wycofaniu wozu z obrotu. W dalszym ciągu był zatem podatnikiem podatku od środków transportowych stosownie do uregulowań ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010r., Nr 95, poz. 613). Winien był tym samym w terminie do 15 lutego 2012r. złożyć właściwemu organowi podatkowemu stosowną deklarację dotyczącą wspomnianego podatku (bez odrębnego wzywania go przez ów organ), a następnie uregulować podatek w zryczałtowanej dla pojazdów o wspomnianej wyżej masie własnej – wysokości wynoszącej (...) -zł (vide: uchwała nr XIII/249/2011 z dnia 17 listopada 2011r. Rady Miejskiej w Gliwicach).

Oskarżony nie dopełnił żadnego z omówionych obowiązków, zaś należność nigdy nie została uiszczona.

Obrońca tymczasem, kwestionując wyrok nie wskazał jakichkolwiek dowodów ani też nie zaprezentował argumentacji mogących skutecznie podważyć stwierdzenia przez Sąd I instancji przebieg wypadków.

R. P. ponosi zatem odpowiedzialność karno-skarbową w trybie art. 54 § 3 kks. Nie ujawniły się przy tym powody mogące odpowiedzialność tę wyłączać.

Sąd jurysdykcyjny nie popełnił ponadto uchybienia stosując w ramach obowiązujących ustawowo procedur tryb postępowania w stosunku do nieobecnych w rozumieniu przepisu art. 173 § 1 kks. Były bowiem w przedmiotowej sprawie spełnione kodeksowe warunki limitujące dopuszczalność powyższego trybu. Ustalono, iż wymieniony oskarżony przebywa stale poza granicami kraju, co stanowiło dostateczną i wystarczającą przyczynę toczenia się postępowania bez jego udziału. Zarazem nie wystąpiły przesłanki negatywne z art. 173 § 2 kks.

Postępowanie w stosunku do nieobecnych oznacza oczywiście ograniczenie osobistego uprawnienia oskarżonego do obrony. Z tych właśnie względów w art. 176 § 1 kks przewidziano dla takich sytuacji obowiązkowy udział obrońcy z urzędu. W kontrolowanym przypadku R. P. reprezentował przed Sądem I instancji wyznaczony mu adwokat. Podobnie – w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Okręgowym. Oskarżony wspomnianego prawa pozbawiony tym samym nie został.

Postępowanie w stosunku do nieobecnych jest legalnym i dozwolonym trybem, a zatem w obliczu spełnienia ustawowych kryteriów jego dopuszczalności w odniesieniu do R. P., bezpodstawne pozostaje podważenie zasadności jego wykorzystania. Przepis art. 177 kks zawiera poza tym szczególne reguły zaskarżania prawomocnego wyroku podporządkowane właśnie realizacji prawa oskarżonego do obrony.

Sąd jurysdykcyjny prawidłowo też ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość orzeczonej grzywny. Kara ta dostosowana została do stopnia zawinienia R. P. i stopnia szkodliwości popełnionego przezeń czynu. Mieści się nadto w granicach finansowych i majątkowych możliwości oskarżonego.

Kara ta pozwoli zatem na osiągnięcie wszystkich celów zapobiegawczych, wychowawczych i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając to wszystko na uwadze i uznając zaskarżony wyrok za słuszny Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

O należnościach obrońcy z urzędu oraz o wydatkach postępowania odwoławczego i opłacie za drugą instancję orzeczono jak w pkt. 2-3 wyroku niniejszego.